

Schriftlezing: Hooglied 7:7 – 8:14

Tekst: Hooglied 8:6,7; [Zondag 41]

Ps. 24:1,2,5

Ps. 51:1,4

Lb. 335:1,2,5 – 6,9 (rond de doop)

Ps. 128:1,2,3

Lb. 368:1,2,3,4

Gez. 102^a:2,5 (vs. 5: citaat Hooglied 4:16)

Gehouden te: Baflo, 26-09-10 (9.30 uur)

Gemeente van onze Heer Jezus Christus, broeders en zusters, jong en oud,

1. Het is niet zo moeilijk om actuele dingen te vinden die te maken hebben met het zevende gebod van Gods wet. Je hoeft de tv maar aan te zetten of de krant open te slaan of je komt dingen tegen die met seksualiteit te maken hebben.

Voorbeelden te over. Artikelen over seksverslaving, waarvoor cursussen worden aangeboden. Over chatten - al dan niet met webcam – met seksuele toespelingen of inhoud. Over misbruik van kinderen. Over vrouwen die onder valse voorwendselen hierheen gelokt worden en vervolgens gedwongen tot prostitutie.

Soms kom je berichten tegen, waarin staat dat kinderen op steeds jongere leeftijd seks hebben. 11, 12, 13 jaar soms. Seks op je zestiende wordt normaal gevonden.

11, 12 nog net een beetje te vroeg. Maar ja, waar leg je de grens.....

Dit zet wel even aan het denken. Is dat de werkelijkheid onder jongeren? Ook onder onze jongeren?

Nee, dan is een gesprek met jongeren over al dan niet samenwonen een stuk onschuldiger. Waarom zou je trouwen en niet gaan samenwonen? En waarom wil God dat de band van het huwelijk het kostbare geschenk van de seksualiteit beschermt? Hoe ga je als jongens en meisjes met elkaar om als het om deze dingen gaat?

Wat die seks op zo jonge leeftijd betreft: hier is medelijden is op zijn plaats. Arme kinderen, die al zo'n verantwoordelijkheid op zich nemen en zichzelf aan anderen weggeven. Wat zal het gevolg ervan zijn voor hun latere leven? Arme jongeren, die menen, dat het de normaalste zaak van de wereld is om 'het' te doen. Arme samenleving, die zoiets accepteert en stimuleert.

En wij, christenen, kinderen van God? Hoe gaan wij en onze jongeren met seksualiteit en huwelijk om? Anders dan anderen?

2. In zekere zin kun je inderdaad zeggen, dat seksualiteit een van de meest normale zaken van de wereld is. Ieder heeft er mee te maken. Je bent jongen of meisje, man of vrouw. Zo heeft God ons gemaakt. God heeft ons dat ook als een geschenk gegeven. Hij onderwijst ons in de Bijbel hoe wij daarmee om mogen gaan en van mogen genieten.

Ja, de Heer geeft in zijn zevende leefregel een gebod / verbod: "*Pleeg geen overspel.*" Dat is kort en duidelijk, maar tegelijk heel breed en diepgaand.

De Heer spreekt er in de Bijbel heel open over hoe mooi het is of kan zijn tussen een jongen en een meisje, die veel van elkaar houden.

Die positieve insteek wil ik kiezen in deze preek over het zevende gebod, waarbij we de tekst van zondag 41 vanmorgen verder laten voor wat hij is. Het gaat om de zaak. We willen de liefde hoog in het vaandel zetten.

De Bijbel is immers lyrisch over de liefde. De liefde van God en van Christus, de liefde voor de naasten. Denk aan het hooglied van de liefde in 1 Korintiërs 13.

Maar de Bijbel zingt ook het hoogste lied over de liefde tussen een jongen en een meisje, tussen een man en zijn vrouw. Dat is het Hooglied van Salomo. We lazen het slot van die schitterende compositie.

Het zijn mensenwoorden, die de Heilige Geest overneemt en tot de zijne maakt. We hoeven het niet te vergeestelijken. Het gaat gewoon over de liefde tussen een jongen en een meisje. Dat die liefde ook een diepere dimensie heeft naar Christus en zijn bruid, wordt uit het Nieuwe Testament wel duidelijk.

Een hooggestemd lied. Voor sommigen misschien te hooggestemd. Als je grote moeiten ervaart in je huwelijk. Of als je je afgewezen voelt en dus niet meer door een roze bril kunt kijken. Of als je verlangen niet wordt gehonoreerd. Of als je worstelt met je homofiele gevoelens. Dat is de harde werkelijkheid. Dat vergeten we bij voorbaat niet, waar de Bijbel hier toch hoog en feestelijk inzet.

3. Er klinken in het Hooglied verschillende stemmen. Een 'hij' en een 'zij'. Samen twee gelukkige jonge mensen van het platteland, die veel van elkaar houden en samen willen trouwen. Ze zijn echt weg van elkaar. Dat proef je in alles.

Daarnaast horen we andere stemmen: de stem van de meisjes, die haar bewonderen en misschien wel jaloers op haar zijn. De stem van haar broers. Die zijn apetrots op hun zusje, dat zo sterk en zelfstandig bleek en zichzelf bewaakte en zich niet aan jan en alleman gaf. De stem van nog anderen.

Opvallend in Hooglied is dat het eerste en het laatste woord van haar komen, van het meisje. En ook het diepste woord in dit hoogste lied over de liefde komt uit haar mond. Dat mooie woord uit hoofdstuk 8:6,7 waarop we ons in deze preek vooral concentreren. En de Heilige Geest laat ons vanmorgen meeluisteren.

4. Zij zegt tegen hem:

*"Draag mij als een zegel op je hart,
als een zegel op je arm."*

Dat is een heel intiem beeld. Zij wil bij hem het warmste plekje hebben. Op zijn hart en aan zijn vinger.

Een zegel is het meest persoonlijke en meest kostbare bezit van een man in de tijd van de Bijbel. Zijn zegel, daar staan zijn initialen in gegraveerd of een persoonlijk kenmerk. Hij gebruikt zijn zegel voor de ondertekening van belangrijke stukken. Een koopakte bijvoorbeeld. Of een trouwakte.

In een stuk zachte leem zet hij een afdruk van zijn zegelring of zegelsteen. Of in een druppel warme lak. Dat heeft dezelfde waarde als onze handtekening.

Mannen in Israëel droegen hun zegelsteen aan een koord om hun hals of als een zegelring aan hun vinger. Je hebt hem dan altijd bij je. Aan je vinger of op je hart. Misschien wel onder je mantel en je onderkleed. Op je blote huid.

Wij doen het tijdens onze buitenlandvakantie met onze portemonnee, onze bankpassen en onze identiteitspapieren. In een tasje om je nek op je blote huid onder je shirt. Want je wil ze niet kwijt, gestolen door zakkenrollers bij voorbeeld.

Iets dergelijks hebben de mannen in Israël. Ze dragen hun zegel op hun hart. Ze hebben het altijd bij zich. Het is een belangrijk bezit voor hen. Hij en zijn zegel zijn onafscheidelijk. Zoals vandaag een man en zijn sleutelbos in zijn broekzak. Rechts de autosleutels en links de huisdeursleutels.

Kijk, nu gaan we al wat beter begrijpen wat zij bedoelt. Zij zegt: "Laat mijn jouw zegel zijn. Draag mij op je hart, zoals je je zegel op je hart draagt. Of aan je vinger. Ik wil jouw kostbaarste bezit zijn, dat jij altijd bij je draagt. In jouw hart. Aan jouw hart. Ook heel letterlijk, als jij mij vasthoudt en met mij vrijt."

Ze ziet het helemaal voor zich. En ze heeft ervaren hoe goed en hoe warm dat is. Bij hem op schoot, aan zijn hart. Ze zegt het met genoegen:

*"Mijn hoofd rust op zijn linkerarm,
met zijn rechterarm omhelst hij mij." (Hooglied 8:3)*

Ik zie het paar zitten. Buiten onder de appelboom. Hij met zijn rug tegen de stam. Zij liggend in zijn armen. Haar hoofd rustend op zijn linkerarm zo dicht mogelijk bij zijn hart. Zo zou ze altijd wel bij hem willen zijn.

Of ik zie het paar vandaag zitten op de bank in de kamer. Muziekje aan, gordijnen dicht. Zelfde houding; fijn samen.

En God geniet, wanneer twee van zijn kinderen zoveel van elkaar houden en niet meer van elkaar los willen. Dat voel je, dat proef je in het Hooglied. De Heilige Geest heeft dit niet voor niets een plaats gegeven in de Bijbel.

Een man en zijn zegel zijn onafscheidelijk. "Zo wil ik bij jou zijn," zegt zij. "Onafscheidelijk van je. En jij van mij."

Trouw in de liefde. Dat is een begrip dat hierbij uitstekend past. "Aan jou onlosmakelijk verbonden in liefde." Zij vraagt het aan hem. En andersom geldt het net zo uiteraard.

Trouw is een fundamenteel woord als het gaat over het huwelijk naar Gods bedoeling. Elkaar trouw blijven, tot Christus terugkomt of de dood ons zal scheiden. Trouw en onafscheidelijk. Zoals de Heer Jezus leert: "Wat God samengevoegd heeft scheidt de mens niet."

De ware liefde maakt mensen onafscheidelijk. Betekent dat, dat je altijd alles samen moet doen? Dat je geen moment zelfstandig meer kunt zijn? Nee, liefde bevestigt elkaar ook in wie je bent, je eigen identiteit als man, als vrouw, als mens voor God. Je wilt en je mag gekend worden om wie je bent. Dat is ook liefde.

In liefde ben je één voor God. Eén in de Heer bovendien. Dat moeten we er bij zeggen, gezien het Nieuwe Testament en gezien de Heer Jezus Christus.

Eén in de verbondenheid met Jezus Christus. Vanuit Hem en zijn koninkrijk mogen we huwelijk en liefde benaderen in alle radicaliteit, die eigen is aan het evangelie dat hoger reikt dan het gebod.

Liefde maakt onafscheidelijk. Het diepste woord in het hoogste lied van de liefde kent een hoge inzet. Juist vanwege God en vanwege de Heer Jezus Christus. Want, schrijft Johannes:

"Wat liefde is, hebben we geleerd van hem die zijn leven voor ons gegeven heeft."
(1 Joh. 3:16)

Niemand meer dan Hij draagt zijn bruid op het hart, als zijn zegel.

5. Zij is een sterke, gelovige jonge vrouw. Zo komt zij in het Hooglied naar voren. Zij heeft goed nagedacht over de liefde. Zij ervaart ook de onweerstaanbare kracht van de liefde. Ze brengt dat in een heel koene vergelijking onder woorden. Het is ervaringswijsheid geleerd door de Heilige Geest. Liefde maakt onafscheidelijk.

*"Sterk als de dood is de liefde,
beklemmend als het dodenrijk de hartstocht.
De liefde is een vlammend vuur,
een laaiende vlam."* (Hooglied 8:6^b)

Niets ter wereld is zo sterk als de dood. Geen mens ontkomt aan haar zuigkracht. Het dodenrijk pakt alle mensen in. In Psalm 89:48 wordt het zo gezegd:

*"Leeft er iemand die de dood niet zal zien,
die ontkomt aan de greep van het dodenrijk?"*

Het antwoord is duidelijk en onontkoombaar: niemand. Het is de bittere realiteit van het menselijk bestaan. Geen mens kan de kracht van de dood weerstaan. Ook vandaag niet, hoever de medische wetenschap ook gevorderd is. Onverbiddeijk is het dodenrijk; onweerstaanbaar de dood.

Maar zegt zij: "De liefde is even sterk als de dood." Even onweerstaanbaar de liefde tussen een man en zijn vrouw. De liefde tussen mij en jou. Een kracht die je niet kunt tegenhouden, als je eenmaal in haar goede greep bent gekomen.

Bij die liefde hoort ook de hartstocht, de aantrekkingskracht tussen man en vrouw. Sterk als de dood is de liefde, ook de erotische liefde tussen die twee. God weet dat ook. Hij heeft dat zo gemaakt. Daarom geeft Hij aan die liefde de bedding van het huwelijk. Daarbinnen is het goed. Goed voor God. Zo heeft Hij het gewild. Zo wil Hij het voor vandaag nog voor zijn kinderen.

Wat een vergelijking: de liefde is sterk als de dood. Of is de liefde soms sterker dan de dood? Bedoelt 'zij' dat ook te zeggen? Dat zou best wel eens kunnen. Liefde reikt over de dood heen.

Liefde en dood vergeleken. Wat een greep! Een christen die trouwt, loopt op de mooiste dag van zijn leven niet om de dood heen. Dat kan ook niet. Ik denk aan de trouwbelofte uit het huwelijksformulier. Deze woorden:

"Ik zal heilig met je leven, je nooit verlaten, maar je trouw blijven in goede en kwade dagen, in rijkdom en armoede, in gezondheid en ziekte, totdat Christus terugkomt of de dood ons zal scheiden."

Dat is de nuchterheid van de Bijbel en van het christelijke geloof. Aan ieder huwelijk komt een einde. Huwelijken duren nu eenmaal niet eeuwig. Ze zijn iets van deze beveling, hoe goed en hoe mooi ook. Het huwelijk behoort tot de zaken die bezig zijn te verdwijnen. De Heer Jezus zegt het zelf:

"Want bij de opstanding trouwen de mensen niet en worden ze niet uitgehuwelijkt, ze zijn dan als engelen in de hemel." (Matteüs 22:30)

En Paulus leert de christenen van Korinte, als hij uitvoerig over het huwelijk spreekt:

"Wat ik bedoel, broeders en zusters, is dat er maar weinig tijd rest. Laat daarom ieder die een vrouw heeft zo leven dat het hem niet in beslag neemt, ieder die verdriet heeft zo dat hij er niet door wordt beheerst, ieder die vreugde voelt zo dat hij er niet in opgaat, ieder die bezit verwerft alsof het niet zijn eigendom is, ieder die in deze wereld leeft alsof ze voor hem niet meer van belang is. Want de wereld die wij kennen gaat ten onder." (1 Kor. 7:29-31)

Dat is geen domper op een mooie verkeringstijd, een trouwdag of een jubileum. Maar het geeft wel het betrekkelijke van het huwelijk aan. En het geeft een enorme verdieping er aan. Want in de opstanding, met de jongste dag is Hij de bruidegom, Christus, en zij de bruid, zijn gemeente.

Daarvan is het huwelijk van twee gelovige jonge of oudere mensen op aarde een afbeelding. Waarvan heel hoog gezongen wordt in de Bijbel, het hoogste lied. Hoe zal het Hooglied op de bruiloft van het Lam dan wel niet klinken. Lees Openbaring 19 maar.

6. Zij zegt nog meer van de liefde.

"De liefde is een vlammend vuur, een laaiende vlam." (Hooglied 8:6)

"Een vlam van de HEER." Zo kun je ook vertalen zegt een noot in de NBV. Vuur is verterend, laaiend. Het geeft in de eerste plaats veel warmte af. Het verlicht de omgeving bovendien. Zeker in een maatschappij, waar geen elektriciteit is. Zulk laaiend vuur is de liefde. Zij raakt niet vanzelf aan. Er is bij de liefde geen sprake van zelfontbranding. Maar het is vuur van de HEER. Vuurvlammen ontstoken door God zelf. Zijn liefde doet de liefde tussen twee jonge mensen ontvlammen. Hij zet hun harten in brand voor elkaar. Hij laat hun lichamen ook gloeien. Liefde voel je in je lijf. Liefde voelt warm.

Dit vuur van de Heer, deze liefde is naar zijn aard en naar Gods bedoeling niet verterend. Tenzij je haar opwekt en laat ontwaken voordat zij het wil. Als je dat doet dan brand je je. En als je niet oppast, moet je op de blaren zitten.

Deze waarschuwing aan de meisjes van Jeruzalem (en de jongens net zo goed!) is het keervers in het Hooglied. Het refrein, dat een paar keer terugkomt.

"Meisjes van Jeruzalem, ik bezweer je: wek de liefde niet, laat haar niet ontwaken voordat zij het wil?" (Hooglied 8:4)

Seks op je 13^e of je 16^e? Kom nou. Wees wijzer, beste jongens en meisjes. En luister naar de jonge verliefden in het Hooglied. En laat je webcam uit bij het chatten.

Liefde laat zich niet nemen. Liefde laat zich niet dwingen. Evenmin als een laaiend vuur zich laat indammen en beheersen. Probeer het dan ook niet. Wacht, wees geduldig. Neem de liefde niet, wanneer zij zich niet geeft.

Een prachtige duidelijke les voor verliefde jongens en meisjes in dit bijbelboek. God de Heilige Geest leert het ons: geen geslachtsgemeenschap voor het huwelijk. Zo radicaal is nu het evangelie van Jezus Christus.

Dat doet geen millimeter af aan de warme liefde, het vuur van God tussen hem en haar. Deze liefde is onuitblusbaar, zegt zij. Weet zij uit ervaring. Je kunt er van alles tegen aan zetten, zij gaat niet weg.

De brandweer mag komen met de hogedrukspuit en ander groot materieel. Zij kan de liefde niet blussen. Zelfs geen overstromende rivieren. Zij zingt:

*"Zeeën kunnen haar niet doven,
rivieren spoelen haar niet weg."* (Hooglied 8:7^a)

Liefde is water en vuur. Meer vuur dan water. Het vuur is sterker dan het water als het om de liefde gaat. De liefde verslindt als vuur alle tegenwerpingen en tegenslagen, die er tegen aan gespoten worden. Het vuur blijft branden. Omdat het vuur vlammen van de HEER zijn.

Is dat niet veel te rooskleurig voorgesteld. Kijkt zij niet met een veel te roze bril? Daar lijkt het wel op, als je om je heen kijkt. Liefde kan verkillen. Het water lijkt soms het vuur wel te doven. Huwelijken lijken of raken uitgeblust in een gebroken wereld. Soms is het nog minder dan een samenleven zonder warmte. Huwelijken gaan soms letterlijk stuk. Ook al blijven de echtgenoten nog bij elkaar. Het kwaad van de echtbreuk is helaas realiteit in onze wereld. Maar God wil dat niet. "Pleeg geen overspel," zegt Hij.

Zet inderdaad de roze bril maar af. Of, beter, laat het roze van 'vlinders in de buik' maar door kleuren naar dieprood. Dieprood als het bloed van Jezus Christus. Dat spreekt van verzoening en van het wegdoen van het kwaad en van het overwinnen van het kwade door de liefde.

Ik haal in dit verband nog maar een keer die woorden uit 1 Johannes 3:16 aan.

"Wat liefde is, hebben we geleerd van hem die zijn leven voor ons gegeven heeft."

De liefde een onuitblusbaar vuur. Een te hoge inzet in onze gebroken wereld? Is het niet beter om met wat minder genoeg te nemen?

Nee, laten we het alsjeblieft maar vasthouden en volhouden. Omwille van Christus en omwille van onze huwelijken en onze alleengang. Dit alles geheiligd door Christus' bloed en Geest.

7. Zij zegt: "Alles is te koop, behalve de liefde." Betaalde liefde is geen liefde. Dat heeft zij, het meisje, heel goed door, gelovig wijs als ze is. Haar broers kunnen inderdaad trots op haar zijn. Want zij is zelf niet te koop.

Ze heeft terecht geen goed woord over voor liefde op bestelling of tegen betaling. Hij ook niet. Hij is geen loverboy.

Onuitblusbaar kostbaar is de liefde. Voor geen goud te koop. Ook niet tegen de prijs van halve koninkrijken of meer van dergelijke extreme aanbiedingen. Dat bood koning Ahasveros aan koningin Ester om haar verzoek aan hem te horen. "Je kunt het zo gek niet bedenken, ik zal het je geven, al was het de helft van mijn koninkrijk."

De verliefde plattelandsjongen is het daarmee eens. Hij laat de uitbundige rijkdom met een gerust hart over aan koning Salomo. Hij is met zijn wijngaard, zijn meisje, de koning te rijk. "Salomo, houd je goud en je zilver. Ik heb mijn rijkdom in haar, mijn lief."

Ware liefde is onbetaalbaar. Haar liefde is voor niemand te koop. Haar lichaam ook niet. Zij zegt:

*"Ik ben een muur,
mijn borsten zijn als torens.
Zo ben ik in zijn ogen als een stad
die vrede biedt."* (Hooglied 8:10)

Jongens, mannen, hier gaat het niet over de grootte van haar borsten.

Maar zij zingt over de bewaking van haar vrouwelijke lichaam. Zij was en is er heel zuinig op. Ze bewaakt het, zoals als de torens en de sterke poortgebouwen een stad bewaken. Haar broers zijn daarom trots op haar.

Want zij heeft haar liefde weggegeven aan één. Aan hem, op wiens hart ze gedragen wil worden. Daar komt geen mens tussen, wat haar ook aangeboden wordt. Hoe hoog ze de prijs ook opdrijven. Met de liefde kun je geen koophandel of koehandel bedrijven.

Wie dat toch wil moet rekenen op een verachtelijke afwijzing. "Man, laat je nakijken... Blijf daar met je goud en zilver, met je aanlokkelijke geschenken. Hij is van mij en ik ben van hem. Ik houd van hem met heel mijn hart. En hij houdt evenveel van mij."

En Christus zelf, onze Heer, draagt die liefde. Hij draagt onze huwelijken. Hij heeft zijn leven ook ingezet voor uw liefde en uw huwelijken. Met zijn kostbaar bloed. Maar evengoed voor wie alleen gebleven is.

Laten we niet vergeten, hoe positief Paulus het alleen-zijn beoordeelt in 1 Korintiërs 7. Dat past niet zo in onze cultuur van verliefd, verloofd, getrouwd..... gescheiden. Maar toch. Paulus was een single in dienst van zijn Heer en met vreugde. Wat heeft hij veel betekend voor zijn broeders en zusters, de leerlingen van Jezus Christus voor Christus' bruid.

Alleengaanden en getrouwden mogen het samen weten:

"U weet immers dat u niet met zoiets vergankelijks als zilver of goud bent vrijgekocht uit het zinloze leven dat u van uw voorouders had geërfd, maar met kostbaar bloed, van een lam zonder smet of gebrek, van Christus." (1 Petrus 1:18,19)

Samen mogen man en vrouw in hun huwelijk het beeld vertonen van Christus en zijn bruid. Dat is zijn gemeente. Een geheimenis noemt Paulus het. Maar in liefde geopenbaard.

Heb elkaar vurig lief in het huwelijk en daarbuiten. Houd veel van elkaar. En meer nog van de Heer Jezus Christus. Voorwaar, dat is echte liefde! Aangestoken door God de Heilige Geest zelf.

Amen.